

## 8 umiejętności potrzebnych uczniom w nauce na odległość

---

Nikt z nas nie jest przygotowany do uczenia się online, a szczególnie młodsze dzieci. Musimy się tego uczyć. W artykule omówię osiem umiejętności, których posiadanie ułatwia uczenie się i samosteroowność ucznia. Piszę *umiejętności*, choć to są raczej postawy, ale przekładające się na umiejętności. Do każdej z tych umiejętności dopiszę przykłady sposobów na ich kształcenie. Przykłady nie są skomplikowane, w gruncie rzeczy trzeba tylko cały czas pamiętać, że posiadanie tych umiejętności nie przychodzi samo z siebie i że nauczyciel może być pomocny w ich osiągnięciu.

Na końcu znajdziecie dopisane przez nauczycieli przykłady z praktyki nauczycielskiej, jak można dbać o kształcenie tych umiejętności. Dziękuję nauczycielom, którzy zechcieli podzielić się swoją praktyką w ramach inicjatywy: *Pokażę to na przykładzie*: Marzannie Wiśniewskiej, Żanecie Wójcik, Beacie Minta, Beacie Fiszer, Karinie Wójcik, Barbarze Jaworowicz, Ewie Szpot, Urszuli Lach, Elżbiecie Łuczkiewicz i Michałowi Szczepanikowi.

### • Numer 1: Samoregulacja

Trudno wymagać od dziecka, szczególnie młodszego, aby potrafiło samo regulować swoje uczenie się i zachowanie.

W klasie szkolnej uczniowie uczą się samosteroowności, obserwując nauczyciela i rówieśników. W przypadku nauczania na odległość większość uczniów jest w domu samotna, nikt ich nie kontroluje i nie daje użytecznych wskazówek. Muszą sami kontrolować swoje skupianie się na nauce, upływający czas i panowanie nad rozpraszaczami uwagi.

Jeśli sami pracowaliście online, to wiecie, jak jest to trudne nawet dla dorosłego człowieka. Bardzo szybko słabnie uwaga i pociąga nas robienie czegoś innego, choćby korzystanie z zawsze dostępnych mediów społecznościowych. Mimo tego doświadczenia liczymy na to, że dzieci będą bardziej zdyscyplinowane, niż my sami.

#### Jak możemy pomóc:

Pomocna może być **rozmowa z nauczycielem**, rodzicem, starszym rodzeństwem i z nauczycielem. Taka rozmowa powinna dotyczyć trudności w skupieniu i planowania procesu uczenia się. Warto zaczynać od małych zadań i celów, aby uczeń mógł odczuć sukces po ich osiągnięciu.

Pomocne może być **wspólne podsumowanie** dnia lub pewnego okresu i tego, co udało się osiągnąć.

Istotne jest **określanie przez nauczycieli szczegółowych wytycznych dotyczących oczekiwań** w stosunku do wykonywanych przez uczniów zadań, **podawanie terminów** oraz **określenie zasad** uczestnictwa w zdalnej lekcji (np. włączanie kamer, odpowiadanie na chacie, odpowiadanie na pytania, komentowanie itp.).

## • Numer 2: Planowanie w czasie

W szkole, podczas 45-minutowej lekcji, uczniowie są prowadzeni przez nauczyciela. To on wyznacza czas na wykonanie zadania. W zdalnym nauczaniu sam uczeń musi ten czas dla siebie określić. W domu czas traci swoje wymiary, uczeń wykonuje jednocześnie kilka czynności lub porzuca wykonywanie zadania dla innej czynności. Czasami dziecko siedzi nad lekcjami cały dzień i nie jest to produktywne.

### Jak możemy pomóc:

Potrzebne jest planowanie nauki, dorośli może w tym dziecku pomóc. Można **planować razem z dzieckiem** w cyfrowym lub papierowym kalendarzu, uwzględniając czas potrzebny na wykonanie każdego zadania. Polecam wpis na *Osi świata* o tym, jak pomóc uczniowi w organizacji uczenia się; <https://osswiata.pl/sterna/2020/09/16/jak-pomoc-uczniowi-w-organizacji-przez-niego-procesu-uczenia-sie/#more-2254>.

Trudne jest dla młodego człowieka zaplanowanie – ile czasu potrzebuje na wykonanie jakiegoś zadania. Niezbędna jest też **świadomość upływu czasu**, w czym może pomóc zegarek i budzik.

Warto ćwiczyć z dzieckiem upływ czasu, np. przeznaczając na coś określony czas (np. 5 minut) i **kontrolować, czy czas minął**.

## • Numer 3: Nierozpraszczenie się

Jest wiele rozpraszaczy czyhającego na młodego człowieka podczas pobytu w domu: dźwięk SMSa, muzyka, telefon, media społecznościowe, gry, ważna wiadomość itp. Wydaje się, że zajęcie się czymś innym zajmuje tylko chwilę, ale konsekwencje są niestety większe. Czasami trzeba od początku zająć się zadaniem.

Najczęstszym rozpraszaczem są wiadomości i kontakty z innymi. W pewnym sensie to bardzo dobrze, że młodzi ludzie, żyjąc samotnie w domach, kontaktują się ze sobą. Aby móc pracować nad trudnym zadaniem, powinno się wyłączyć rozpraszacze.

Młodzi ludzie często uważają, że mogą robić kilka rzeczy jednocześnie, ale często jest to ze szkodą dla wszystkich z tych czynności. Skupienie się na jednej rzeczy jest ważną i trudną umiejętnością.

### Jak możemy pomóc:

Nauczyciel może pomóc uczniom, **organizując angażujące i wymagające aktywnego udziału zajęcia**. To samo dotyczy zadań przeznaczonych do samodzielnego wykonania w domu. Jeśli są one dla ucznia interesujące, to wzrasta szansa, że je wykona bez odrywania się do innych zajęć.

Można pomóc uczniowi, polecając mu zmierzenie czasu poświęconego na wykonanie zadania.

Pomocne może być wykonanie przez uczniów dwóch eksperymentów:

1. Wykonanie po kolei kilku zadań.
2. Wykonanie tych samych zadań jednocześnie.

Ten eksperyment może uświadomić uczniom potrzebę koncentracji na jednym zadaniu.

### • **Numer 4: Współpraca z rówieśnikami.**

Pandemia, zamknięcie w domu spowodowało, że niektórzy uczniowie zamknęli się w sobie. Nie potrafią pokonać izolacji. Do tego może dołączyć się trudna sytuacja w domu, a to tylko krok od stanu depresyjnego.

Kontakty z rówieśnikami są niezbędne w uczeniu się. Ważni naukowcy przekonują (np. Lew Wygotski, Nuthal Graham), że w uczeniu się uczniów są ważne, a nawet niezbędne kontakty rówieśnicze. Słuchanie lub obserwowanie tych, którzy już potrafią, wymiana doświadczeń, dyskusja, wspólne odkrywanie błędów!

Nauka jest procesem społecznym i samotne uczenie się jest często nieskuteczne.

### Jak możemy pomóc:

Jedną z kluczowych spraw to **prowadzenie zajęć synchronicznych**, gdzie uczniowie słyszą i widzą się wzajemnie. Inną ważną sprawą to **kontakt dorosłego z uczniem**, telefony, maile itp. Można również planować tak nauczanie, aby uczniowie **pracowali w parach i w grupach** nawet w nauczaniu asynchronicznym.

### • **Numer 5: Zarządzanie środowiskiem**

Uczniowie nie mają kontroli nad materiałami, z których korzystają. Widać to po porządku w pokoju lub po zawartości plecaka. Często znajdują się w nim zapomniane rzeczy, które tkwią tam od lat. Ten problem rozszerza się też na miejsce do nauki, porządek w materiałach itp. i również w nauce zdalnej.

### Jak możemy pomóc:

Ważne jest, aby uczeń miał **miejsce do nauki**, swój kątek naukowy. Nie musi to być cały pokój, ale miejsce, gdzie trzyma książki i materiały i gdzie może skupić się w ciszy.

W rozmowie indywidualnej z uczniem można **pomóc mu takie miejsce wyznaczyć**. Można też **porozmawiać z rodzicami**, aby o takie miejsce zadbali.

Można pomóc uczniom w **przechowywaniu materiałów naukowych w komputerze**, w katalogach łatwych do znalezienia lub w chmurze na Dysku Google.

Pomocny może być promowany w ruchu Szkół Uczących Się i często prezentowany na blogu *Osi świata* – **OK zeszyt**, w którym uczeń sam zamieszcza wszystko, co jest mu do nauki potrzebne.

### • **Numer 6: Motywacja**

Motywacja do nauki, to jeden z najtrudniejszych problemów w nauczaniu, a z motywacją w czasie pandemii może być jeszcze trudniej. Szkoła, choć nie jest doskonała, często motywuje do nauki poprzez interakcje z rówieśnikami. Tego brakuje w nauczaniu zdalnym. Brak motywacji ucznia do nauki w zdalnym nauczaniu może wynikać z poprzednich punktów.

### Jak możemy pomóc:

Nauczyciele mogą pomóc, poprzez łączenie tego, czego uczniowie się uczą z **realnym życiem**, a szczególnie z tym, co dzieje się na świecie i w domu. Kluczowe jest pokazywanie uczniom **sensu** tego, czego się uczą.

Inna sprawa, to umożliwienie uczniom **wspólnego działania**, one są zawsze motywujące. Motywacji zawsze służy wybór, np. zadawanie uczniom zadań do wyboru.

### • **Numer 7: Poczucie własnej wartości**

Przeświadczenie, że mogę się nauczyć, że dużo zależy ode mnie samego, jest konieczne do uczenia się. Dużo na ten temat (popierając to własnymi badaniami) napisała Carol Dweck). Poczucie własnej wartości może być zaburzone w czasie pandemii. Bezradność, brak poczucia znaczenia dają o sobie znać. Również brak sukcesu może wpływać negatywnie.

Jak możemy pomóc:

Można **doceniać uczniów** za wysiłek i za włożoną pracę. **Świętować** z nimi ich małe sukcesy.

Aby uczniowie odnosili sukcesy w uczeniu się zdalnym, często potrzebują **więcej czasu**, więc trzeba im go zapewnić.

Poczucie bycia ważnym buduje zasięganie przez nauczyciela **opinii uczniów** w różnych sprawach. Można ich pytać o to, jak chcą być nauczani, co im pomaga, a co przeszkadza.

### • Numer 8. Korzystanie z pomocy

W klasie szkolnej uczeń może poprosić o pomoc nauczyciela lub innych uczniów. W zdalnym nauczaniu jest sam, często nie umie o pomoc poprosić. Jeśli trwa to długo, to zaległości uniemożliwiają naukę. Prośenie o pomoc nie jest oczywistą umiejętnością.

Jak możemy pomóc:

Kluczowy jest stosunek nauczyciela do popełnianych przez ucznia **błędów**. Jeśli traktuje je jako **próbę, a nie naganne zjawisko**, to uczeń ma więcej odwagi zarówno do podejmowania ryzyka, jak i do proszenia o pomoc. Uczeń nie powinien być karany za popełnianie błędów w czasie, gdy się uczy. Wyjściem z sytuacji może być **nieocenie stopniami** w czasie procesu uczenia się.

Druga sprawa to zorganizowanie pomocy w czasie nauki online, np. poprzez umożliwienie korzystania z **konsultacji**.

Pomoc może być też udzielana przez innych uczniów, można polecać uczniom **wykonywanie zadań w parach** lub małych grupach. Można też zorganizować pomoc udzielaną przez starszych uczniów młodszym.

Inspiracja artykułem Jody Passanisi <https://www.middleweb.com/43557/>

## Przykłady nauczycielek i nauczyciela

Marzanny Wiśniewskiej, Żanety Wójcik, Beaty Minty, Beaty Fiszer, Kariny Wójcik, Barbary Jaworowicz, Ewy Szpot, Urszula Lach, Elżbiety Łuczkiwicz i Michała Szczepanika.

Elżbieta Łuczkiwicz nauczycielka języka angielskiego w Zespole Oświatowym w Liniewie.

Wiosną nasza szkoła bazowała na wiadomościach e-mail, co obok oczywistych wad i trudności miało jednak pewne zalety. Wszystkie wiadomości były możliwe do odtworzenia z datą i godziną i była też pewna elastyczność jeśli chodzi o godziny pracy zarówno dla nauczyciela jak i ucznia. Staralam się nie przesadzać z ilością materiału, dawałam zadania z terminem tygodniowym do wykonania. Odpowiadałam na wiadomości tak szybko jak to było możliwe (do dwóch dni), w miarę krótko i na temat. Ważne było, żeby żadna wiadomość nie została bez odpowiedzi, choćby krótkiego dziękuję. Moim zdaniem pomagało to uczniom w byciu punktualnymi w wykonaniu zadań, zachęcało do zadawania mi indywidualnych pytań i pokazywało im, że mogą liczyć na moją pomoc.

Marzanna Wiśniewska, polonistka ucząca bez stopni w Szkole Podstawowej nr 3 w Sępólnie Krajeńskim.

### Numer 3. Nierozpraszenie się

Pomocna w planowaniu i organizowaniu czasu pracy może być technika pomodoro. W skrócie polega ona na przygotowaniu listy zadań do zrobienia (dobrze, jeśli uporządkujemy ją według ważności/pilności). Wyznaczamy czas pomodoro, czyli pełnego skupienia się na zadaniu i czas na przerwę. Zwykle zaleca się 25 minut pomodoro i 5 minut na przerwę. Ważne, aby nie odrywać się od pracy przez wyznaczony czas i aby dobrze wykorzystać przerwę (wstać, poprzeciągać się, poćwiczyć, popatrzeć przez okno, zrobić coś przyjemnego). W jednym pomodoro robimy jedno zadanie lub kilka krótszych. Zadania obszerne dzielimy na mniejsze części. Warto kontrolować czas. Istnieje specjalny odmierzacz czasu dostosowany do techniki pomodoro <https://www.online-timers.com/pomodoro-timers>. Wystarczy wpisać czas pomodoro i czas przerwy oraz liczbę cykli, np. 25+5+25+5+25 i kliknąć. Czas zaczyna płynąć i przerwę ogłosi nam dźwięk dzwonka. On także przywoła nas z powrotem do pracy. Można też użyć minutnika w telefonie. Młodsze dzieci mogą mieć oczywiście nieco krótsze pomodoro. Jak wykorzystać pomodoro podczas lekcji napisałam na swojej stronie. Zainteresowanych lekturą zapraszam <https://marzanka.pl/2018/03/21/pomodoro-czyli-technika-zarządzania-czasem-w-ujeci-u-szkolnym/>

Żaneta Wójcik – rewalidacja, SP 36 w Tychach.

### Numer 3: Nierozpraszenie się

Zajęcia rewalidacji indywidualnej wymagają od ucznia szczególnej uwagi i koncentracji. Praca nad niwelowaniem deficytów i problemów z jakimi uczeń się boryka jest żmudna i czasochłonna. Nauczyciel, powinien tak przygotować zajęcia, aby nie były nudne a czynniki rozpraszające, nie zepsuły pracy ucznia i nauczyciela. Prowadząc zarówno zajęcia online, jak i stacjonarnie, starałam się przedstawić uczniowi wskazówki do samodzielnej pracy, pomysły jak powinien rozpocząć zajęcia oraz kilka pomysłów, jak może pracować nad koncentracją uwagi. Przedstawiłam to w formie padletu na którym, znajdowały się również, ćwiczenia stanowiące mój cel zajęć. Wskazówki do pracy nad nierozpraszeniem się oraz zadania rewalidacyjne, przeplatały się. Dzięki temu, uczeń co jakiś czas ćwiczył koncentrację i sposoby na nierozpraszenie się. Krótkie filmiki, ćwiczenia oddechowe lub prosta wskazówka napisana przez nauczyciela w świetny sposób scala zajęcia w ciekawą całość i daje bardzo dobre efekty.

Beata Minta nauczycielka edukacji wczesnoszkolnej w SP 3 im. K. Makuszyńskiego Koźmin Wlkp.

### Numer 4. Współpraca z rówieśnikami

W czasie nauki zdalnej z klasą 1 SP chciałam, aby dzieci ponownie poczuli, że są zespołem. W związku z tym proponowałam im wspólne działania, coś co będzie efektem pracy całej klasy lub grupy. Jednym z takich zadań było napisanie wspólnej książeczki. Zabawa polegała na tym, że jedno z dzieci wymyślało początek, a następnie dodawało ciąg dalszy, za nim kontynuowało kolejne dziecko i w ten sposób powstawało opowiadanie. Teraz dzieci otrzymały link do książeczki online i każde z nich pisało swój fragment opowiadania. Powstało bardzo ładne opowiadanie.

Oto efekt. <https://www.storyjumper.com/book/read/83132695/5eb5d09d68134>

Innym razem, w czasie omawiania tematów związanych ze sztuką, dzieci miały wymyślić dla klasy zadanie tekstowe tematycznie związane z muzeum. Takie zadanie umieszczały na udostępnionej przeze mnie tablicy. Następnie rozwiązywały zadania innych dzieci, a rozwiązania podpinały pod zadaniem. Na drugi dzień, każdy zaglądał na tablicę, szukał swojego zadania, czytał rozwiązania dołożone przez inne dzieci i pisał im informację zwrotną.

Dostęp do tego zadania można uzyskać poprzez skopiowanie linku i wklejenie w przeglądarkę. <http://linoit.com/users/BeataM9/canvases/Zadania%20o%20muzeum>.

Beata Fiszer nauczyciela języka polskiego w Zespole Szkolno-Przedszkolnym nr 3 w Gdyni, Gdyński Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli.

#### Numer 5. Zarządzanie środowiskiem

Do zarządzania własnym środowiskiem nauki zdalnej najlepiej przygotowywać dzieci jeszcze w trybie stacjonarnym. Ja wprowadzam w swojej klasie (piątej szkoły podstawowej) zasadę, że na końcu lekcji, gdy dzwoni dzwonek na przerwę, należy schować do plecaka książki z poprzedniej lekcji i wyjąć na ławkę materiały na następną lekcję – tę, która będzie po przerwie. Ten zwyczaj przyda się podczas lekcji wideo.

Pokazałam uczniom, jak ja przechowuję swoje materiały do pracy: mam tekturowe teczki do każdej klasy w innym kolorze. Uczniowie mogą w podobny sposób porządkować swoje materiały, przynajmniej w szkołach, w których rozdaje się dużo kserokopii.

Uczę porządkowania treści podczas nauki. Czytając lekturę, uczeń może zaznaczać w niej najważniejsze fragmenty

1. za pomocą kolorowych karteczek wkładanych do książki,
2. robiąc notatki (z numerami stron) na osobnych kartkach.

Po przeczytaniu książki ma gotowy materiał na wszystkie lekcje poświęcone tej lekturze.

Zachęcam uczniów do wykonywania własnych rysunkowych notatek (sketchnotki, mapy pamięci) i umieszczania ich w swoim miejscu pracy, np. na ścianie nad biurkiem.

W nauczaniu zdalnym ustalam zasady obowiązujące na lekcji wideo. Umówiliśmy się, że w pomieszczeniu, w którym się uczymy, nie ma smartfona. Dotyczy to także nauczyciela prowadzącego lekcję wideo.

Cała szkoła korzysta z jednej platformy do nauki zdalnej (w naszym przypadku Google Classroom). Wszystkich obowiązują te same zasady: włączone kamery podczas lekcji wideo, jednolity sposób publikowania materiałów. We wrześniu na lekcjach informatyki dzieci uczyły się korzystać z tej platformy – wejść na lekcję wideo, odebrać materiał od nauczyciela i odesłać swoją pracę.

Od razu po lekcji wideo przez internet udostępniam uczniom materiały, notatki z lekcji.

Michał Szczepanik nauczyciel biologii w Szkole Podstawowej w Poczesnej.

Bardzo często byłem świadkiem, kiedy uczeń wchodząc do klasy przez kilka minut szukał w swoim plecaku zeszytu przedmiotowego, długopisu. Kiedy na lekcji dają do przycięcia kartkę z ważnymi informacjami, którą uczeń ma wkleić do zeszytu, podnosi się raban, szukanie kolegi, który ma klej, koleżanki która może pożyczyć



nożyczki. W czasie nauki zdalnej miałem możliwość zauważenia, jak wygląda pokój wielu moich uczennic i uczniów – sterty papierów, książek, przedmiotów, to najczęstszy widok. Gdybym poprosił o znalezienie czegokolwiek w tym „bałaganie”, pewnie zajęłoby to trochę czasu. Ktoś może powiedzieć, że autor takiego „bałaganu” wie doskonale, co gdzie się znajduje, nie do końca mnie to przekonuje.

W czasie nauki stacjonarnej dbałem o to, by przestrzeń pracy moich uczniów pozwalała się skupić na nauce. Na ławce miało być jak najmniej przedmiotów, żadnych telefonów, butelek z wodą. Wyjaśniałem też, jak nasze otoczenie domowe wpływa na uczenie się, że nie zawsze włączony komunikator, telewizor, kanapka na stole ułatwia je.

W nauce zdalnej warto by uczeń nadal dbał o swoją przestrzeń uczenia się, także wiedział, jak gromadzić potrzebne mu materiały w internecie. Pokazuję moim uczniom kilka narzędzi służących do tego. Jednym jest padlet, mogą na nim gromadzić notatki, linki, swoje refleksje i zdjęcia. Taki padlet mogą udostępniać sobie wzajemnie. Jest też sporo narzędzi do gromadzenia informacji online, może to być dysk google lub OneDrive. Bardzo są przydatne aplikacje z notatkami Evernote lub OneNote, dzięki nim uczeń może zakładać fiszki z lekcjami, wrzucać w nie otrzymane od nauczyciela i kolegów linki, materiały do lekcji, zdjęcia. Tymi zasobami może też się dzielić z innymi uczniami. Z mojego doświadczenia wynika, że takie aplikacje do notatek są niezmiernie pomocne, mamy do nich dostęp o każdej porze, gdziekolwiek jesteśmy.

Karina Wójcik nauczycielka języka niemieckiego w Zespole Szkół Publicznych w Szewnie.

#### Numer 6: Motywacja

Czas nauki zdalnej może być wykorzystany przez wychowawcę na motywowanie i zachęcanie uczniów do porannego wstawania, uczestnictwa w lekcji i do angażowania się w lekcję online. Można to zrobić poprzez zaproszenie uczniów do wspólnego śniadania, wspólnego picia herbaty. Podczas takiego spotkania będzie możliwość podzielenia się przepisami kulinarnymi lub pokazaniem swojego ulubionego kubka.

Podczas lekcji nauczyciel może motywować uczniów poprzez organizację projektów grupowych, które pomagają wziąć współodpowiedzialność za pracę. W rzeczywistości on-line można zrobić to za pomocą projektów w chmurze.

W czasie nauczania on-line najważniejsza dla mnie jest sama obecność ucznia na lekcji, wyniki schodzą w tej sytuacji na dalszy plan. Dla uczniów, którzy sumiennie łączą się na lekcje, wykonują zadane prace (bez względu na ich poprawność!) przygotowuję Certyfikaty Mistrza Edukacji On-line. Na zakończenie działu podsumowywałam jak pracę uczniów, okazało się, że wystawiłam 4 Certyfikaty, natomiast następnym razem było ich już 16. Każdy otrzymał imienny kolorowy Certyfikat wysłany przez dziennik elektroniczny oraz informację do wszystkich uczniów z klasy o takim wyróżnieniu.

Barbara Jaworowicz nauczycielka fizyki w Szkole Podstawowej w Skulsku.

Numer 7. Poczucie własnej wartości

Poczucie własnej wartości wzmocnią zadania, którym uczeń podoła sam i osiągnie sukces.

Mogą to być np. zadania polegające na wykonaniu notatki w postaci Mapy Myśli, poszukaniu odpowiedzi na pytanie kluczowe, wykonanie lapbooka na zadany temat, mini projektu edukacyjnego. Wzmacniające jest uwzględnienie refleksji uczniów dotyczących lekcji. Uwzględniam je podczas planowania kolejnych zajęć. Uczeń ma wtedy poczucie, że ma wpływ na to, czego się uczy i w jaki sposób.

Ewa Szpot nauczycielka matematyki w Zespole Szkół Technicznych w Ostrowie Wielkopolskim.

Numer 7: Poczucie własnej wartości

Są uczniowie, którym zdalna forma pracy odpowiada zdecydowanie bardziej niż stacjonarna. Podczas tradycyjnych lekcji zwykle angażują się w niewielkim stopniu, czasem sprawiają wrażenie obecnych tylko ciałem, a myślami pogrążonych w swoim świecie. Często w skupieniu się na lekcji przeszkadza im choćby najmniejszy hałas, mają problemy z komunikacją. Są bardzo nieśmiali lub introwertyczni. Natomiast przy swoim komputerze, w swoim pokoju czują się bezpiecznie i mogą bez problemu pracować. W trakcie pracy zdalnej rozkwitają, są aktywni, chętnie odpowiadają na pytania, prezentują przygotowane przez siebie ćwiczenia lub inne materiały, angażują się w odwrócone lekcje. Wykorzystajmy ten czas, aby dawać takim uczniom jak najwięcej możliwości na pełne zaprezentowanie swojego potencjału. Być może jest to dla nich jedyna okazja, aby zaistnieć przed klasą, a to z kolei na pewno wzmocni ich poczucie wartości.

Lach Urszula, edukacja wczesnoszkolna, ZSP w Międzyrzeczu G.

Numer 7: Poczucie własnej wartości

Uczniowie potrzebują dostrzeżenia tego co robią, dostrzeżenia ich wysiłku i akceptacji ich pomysłów. To jest dla nich bardzo ważne, bo wzmacnia ich poczucie wartości. W naszej klasie w czasie nauczania zdalnego dobrym rozwiązaniem okazało się zamieszczanie prac dzieci na Padlecie. Co jakiś czas wspólnie oglądaliśmy je na zajęciach. Żeby zapobiec negującym uwagom, można ustalić zasadę, aby w każdej pokazywanej pracy znaleźć 3 ciekawe elementy. Dodatkowym wzmocnieniem dla dzieci, jest także to, że każdy uczeń ma swoją podpisaną imieniem wyznaczoną część na tablicy. Cegielki ułożone są z góry na dół i na samym końcu umieściłam dla każdego ucznia dyplom za różne działania. A jak już wiemy zawsze znajdzie się coś za co możemy docenić.